

# Guillaume Vincent: LES VE MNĚ

## (Forêt intérieure)

Postavy:

Tomáš: 12 let

Hedvika: 13 let

Julián: 15 let

Tomášův otec

Osmiletý chlapec

### I

Hedvika: Pojď, musíš mě doprovodit.

Tomáš: Nemůžu, máma se brzy vrátí a víš, že nechce, abych si s tebou hrál.

Hedvika: Kdo mluvil o hraní?

Tomáš: Víš dobře, co tím myslím.

Hedvika: Prosím tě, potřebuju, abys mě doprovodil.

Tomáš: Ne.

Hedvika: Bude to jen chvilka a ona má vždycky zpoždění.

Tomáš: Kam chceš jít?

Hedvika: Potřebuju, abys mě doprovodil do lesa.

Tomáš: Proč, nemůžeš jít sama?

Hedvika: Potřebuju tvoji pomoc.

Tomáš: Co tam chceš dělat?

Hedvika: Bojím se jít sama.

Tomáš: Proč chceš jít do lesa, když se bojíš?

Hedvika: Něco jsem ztratila a musím to najít.

Tomáš: Doufám, že něco velkého.

Hedvika: Přívěsek. Ztratila jsem ho někde u toho dubu.

Tomáš: Tak to už ho nenajdeš.

Hedvika: Když budu hledat sama, tak asi ne.

Tomáš: Jenomže já ti nemůžu pomoci.

Hedvika: Bude to jen chvilka. Pojď se mnou.

*Bere ho za ruku a táhne za sebou.*

Tomáš: Pořád děláme to, co chceš ty.

Hedvika: Pořád ne. Myslíš, že mě baví tě vždycky táhnout s sebou?

Tomáš: Vždycky, když se ti to hodí.

Hedvika: Pro tebe to má taky svoje výhody. (*Vzdalují se*). Mohla jsem jít sama, ale někdo tam na mě čeká...

Tomáš: Kdo?

Hedvika: ... a to je důvod, proč jsem chtěla, abys šel se mnou.

Tomáš: A tvůj přívěsek?

Hedvika: Nikdy bys se mnou nešel, kdybych ti řekla pravdu. *Zrychluje chůzi.*

Tomáš: (*je zvědavý*) Ale kdo tam je? Někdo, kdo ti chce ublížit?

Hedvika: Ne tak docela. Nemůžu ti nic říct, všechno se dozvíš, jestli se mnou půjdeš.

Tomáš: (*téměř lituje*) Fakt to nejde. Byl by průšvih, kdyby se máma vrátila.

Hedvika: Tak se nedozvíš nic.

Tomáš: Stejně mi to vyžvaníš, neudržíš jazyk za zuby.

Hedvika: To určitě. Umím i lhát, ani nevíš jak.

Tomáš: To bych teda neřekl.

Hedvika: A co ten přívěsek? Zlepšuju se. Mohla bych říct tvojí mámě, že jsme minulý týden nebyli na těláku.

Tomáš: To není lež. Vždyť jsi nás omluvila.

Hedvika: Taky bych jí mohla říct, že kouříš.

Tomáš: To je ale kec.

Hedvika: A klidně bych jí to řekla do očí.

Tomáš: Nemáš důkaz.

Hedvika: A co ta krabka, co máš pod skříní?

Tomáš: To tys mi řekla, ať ti ji schovám.

Hedvika: Schválně, jestli ti to uvěří.

Tomáš: Máma přijde v půl jedný. Než dojdeme do lesa, bude za deset půl a já budu muset zpátky. Víš, co bude, jestli mě nenajde doma, až se vrátí. To mi nemůžeš udělat.

Hedvika: Ty mi to taky nemůžeš udělat.

Tomáš: Prosím tě...

Hedvika: Musíme pohnout, jinak přijdem pozdě.

Tomáš: (*zvědavě*) Ale co chceš dělat? Opravdu u toho musím být?

Hedvika: Pojď, nemáš se čeho bát.

Tomáš: Je zima.

Hedvika: Naštěstí není mokro. *Kráčejí směrem k lesu.*

Tomáš: Nebe je šedý.

Hedvika: Mohlo by sněžit, měl bys výmluvu.

Tomáš: Jenomže jestli nebude sněžit, žádnou mít nebudu.

Hedvika: Bude sněžit, slyšela jsem to.

Tomáš: Kecáš.

Hedvika: Uvidíš, že bude.

Tomáš: V každém případě nebude sněžit před půl jednou.

*Vstupují do lesa.*

Hedvika: Bude sněžit a už mlč a poslouvej. Za tím velkým dubem čeká Julián.

Tomáš: Ale já Juliána nesnáším.

*Chce odejít, Hedvika ho zadrží.*

Hedvika: Spíš bys měl říct, že Julián nesnáší tebe.

Tomáš: Máma měla pravdu, využíváš mě...

*Pustí ho.*

Hedvika: Sklapni. Ani se neuvidíte, vylezeš si tady na ten strom a budeš nás pozorovat... bez mluvení.

Tomáš: Proč jsem sem měl jít, jestli se na vás mám jenom dívat?

Hedvika: Nebudeš se dívat, budeš pozorovat.

Tomáš: Chci se vrátit.

Hedvika: Už je pozdě.

Tomáš: Není, poběžím.

Hedvika: Zůstaň tady. Poslouvej.

*(Rozváže mu tkaničky na botách a boty mu vezme. Tomáš se nebrání.)*

Může se stát, že ode mě bude Julián něco chtít, něco, co mu nechci dát. Kdybys viděl, že je moc neodbytný, musíš udělat nějaký hluk nebo si začít zpívat, jako by ses tu procházel. Uslyší tě a než bys přišel, bude pryč.

Tomáš: Ale on mě zabije.

Hedvika: Ale ne, zpívej cizím hlasem, on tě neuvidí. Zdrhne dřív, než přijdeš, a my se pak spolu vrátíme.

Tomáš: A když po tobě nic chtít nebude, musím tu zůstat a dívat se?

Hedvika: Nebude to trvat dlouho.

Tomáš: Musím být doma v půl jedený.

Hedvika: Budeš tam v jednu, slibuju. Tvoje matka přijde pozdějc.

Tomáš: Dobře vím, o čem mluvíš, chápu, co znamená to „něco”.

Hedvika: Ty ses mi hrabal v deníčku?

Tomáš: Ne, ale rozumím ti. Nevím, kam až chceš zajít.

Hedvika: Já taky nevím, nevím...

Tomáš: Nepotřebuješ mě tu.

Hedvika: Ale jo, potřebuju. Teď si vylezeš na ten strom, ale nebudeš se na nás dívat.

Tomáš: Proč?

Hedvika: Změnila jsem plán.

Tomáš: Kam se mám dívat?

Hedvika: Budeš koukat jinam. Kamkoliv, ale ne na nás. Nebo zavřeš oči. Jenom jestli začnu křičet, tak v tu chvíli slezeš dolů a začneš zpívat. Nejsilnějc jak dokážeš. A pak půjdeš hlasitě k nám.

Tomáš: Nechci lézt na strom, nechci... Víš dobře, že mám závratě. Jestli tam vylezu, nebudu moct dolů.

Hedvika: V každym případě nemáš na výběr. Až bude po všem, vrátím ti boty a půjdem zpátky.

*Udělá mu stupátko, on se chytí za první větev a namáhavě se snaží vyškrábat na strom. Je to vysoký strom, v koruně si všimneme domečku.*

Tomáš: Máma mě zabije.

Hedvika: Nezabije, všechno mám vymyšlený.

Tomáš: Co zase?

Hedvika: Skočím do řeky a řeknu, žes mě zachránil před utonutím.

Tomáš: V týhle zimě?

Hedvika: Znáám horší.

Tomáš: Vždyť ani neumíš plavat.

Hedvika: Půjdu jenom tam, kde stačím.

Tomáš: A já tam budu muset skočit taky, protože jinak nám neuvěří.

Hedvika: Ale ne, ty mi podáš ze břehu větev a já se chytím.

Tomáš: Nemám dovoleno chodit do lesa, nemám dovoleno chodit na břeh řeky a hlavně nemám dovoleno chodit někam s tebou.

Hedvika: Hele, kdo jde. Zmlkni, schovej se a nezpívej, pokud nebudu křičet.

*Vysadí Tomáše, ten šplhá namáhavě vzhůru. Hedvika mu poručí, aby si pospíšil. Přeruší ji příchod Juliána. Tomáš je přilepený ke kmeni. Julián ho nevidí.*

Hedvika: Tak jsi přišel?

Julián: Měl jsem strach, že ty nepříjdeš.

Hedvika: Dneska je divně, jeden by řek, že bude sněžit.

Julián: Chceš se jít projít k řece?

Hedvika: Radší bych zůstala támhle, u dubu.

*Neobratně ho políbí.*

Julián: Máme čas, můžem se projít, znám u řeky jednu dobrou zátočinu.

Hedvika: Ale já bych chtěla zůstat u dubu.

Julián: Tady pořád někdo chodí. Pojď, u řeky bude větší klid.

Hedvika: U řeky je mokro.

Julián: Kolem dubu pořád někdo chodí, měli bysme se někam schovat.

Hedvika: Nebo teda můžem jít jinam...

Julián: Půjdem k řece.

Hedvika: Ale já neumím plavat.

Julián: Já tě tam strkat nebudu. Nespadneš.

Hedvika: To se stalo mojí ségře, ale ta uměla plavat.

Julián: Ty nemáš sestru.

Hedvika: Mám, nevlastní.

Julián: Nelži.

Hedvika: Každopádně budu muset v jednu jít.

Julián: V jednu?

Hedvika: Nejpozději v půl druhý.

Julián: Ale říkalas mi...

Hedvika: Půl druhá je maximum.

Julián: Ve dvě.

Hedvika: V půl.

Julián: Ve dvě od dubu. V půl od řeky.

Hedvika: Máš pořád ten můj přívěsek?

Julián: Chceš ho?

Hedvika: Ne, nech si ho.

Julián: Není ti zima jenom v sukni? Bez punčocháčů?

Hedvika: Docela to jde...

*Obejme ji a opře o strom, na kterém se schovává Tomáš. Lehnou si na zem.*

Julián: Třeseš se.

Hedvika: Je mi trochu zima.

*Sundává si bundu a dává jí ji přes nohy.*

Julián: Líbáš hezky.

Hedvika: Děkuju. *(Julián sklouzne rukou Hedvice pod sukni.)* Víš to jistě?

Julián: To tys chtěla, abysme se potkali.

Hedvika: Jo, jo.

Julián: Pod tímhle stromem je to lepší než pod dubem.

Hedvika: Ale já bych radši byla tam.

Julián: Ty jsi hebká, úplně heboučká.

Hedvika: Taky líbáš hezky.

Julián: Děkuju.

*Rozepíná si kalhoty.*

Hedvika: Koukni na nebe, trhá se to. Nebude sněžit.

Julián: Ty nechceš.

Hedvika: Chci, chci, ale...

Julián: Nenuť se do toho. *(Bere mu ho do pusy)* To je dobrý.

Hedvika: Líbí se ti to?

Julián: Jo, nepřestávej. Pokračuj.

Hedvika: Potřebuju čas.

Julián: Nic nás netlačí.

Hedvika: Tak počkáme.

Julián: Na co?

Hedvika: Na příště...

Julián: Na příště?

Hedvika: Třeba.

Julián: Tohle je můj poslední víkend.

Hedvika: Fakt?

Julián: Nenuť se do toho.

Hedvika: Ne, ne. *(On ji líbá a hladí v rozkroku.)* Nezapálíme si?

Julián: Ne, ne.

*Drsně ji obejmě a unikne do ní. Ona nezřetelně mumlá ne. Tomáš začíná tichounce pisklavě zpívat.*

Julián: Něco jsem zaslech.

*Oba poslouchají. Ticho.*

Hedvika: Já jsem nic neslyšela.

Julián: Jo, někdo zpíval.

Hedvika: Nikdo tu není. Pokračuj. *(Pokračují. Ona vzdychá. Tomáš znovu jemně zpívá. Julián přestane.)* Přísahám ti, že tu nikdo není.

Julián: Ale já jsem slyšel...

Hedvika: Buď v klidu, i kdyby tu někdo byl, bylo by to jedno.

Julián: Za těma větvema nás nikdo neuvidí.

Hedvika: Ano, nikdo nás tu nemůže vidět. Nikdo.

*Julián se položí na Hedviku. Slyšíme ji plakat. Zdáli zní volání Tomášovy matky. Po větvích teče krev. Stéká po kmeni a vpíjí se do kořenů stromu. Tomáš se pokouší potichounku slézt. Volání matky je stále naléhavější. Tomáš tiše skočí ze stromu. Ponožky a kalhoty má od krve. Utíká pryč. Obloha se znovu zatahuje, hustě sněží.*

## II

*Tomáš sedí u kuchyňského stolu. V okně je Hedvika.*

Tomáš: Co tu chceš?

Hedvika: Máma je v práci?

Tomáš: Vráť se brzo.

Hedvika: Potkala jsem na poli tvýho tátu. Máma prý dneska hlídá, nevrátí se dřív než zítra ráno.

Tomáš: Tak proč se ptáš? (*Ticho*) Co chceš?

Hedvika: Nic, přišla jsem za tebou.

Tomáš: Víš, že mám zaracha. Kvůli tobě.

Hedvika: Hm... A to je ten důvod, proč jsem se tu na chvíli stavila.

Tomáš: Máma nechce, abys tu byla.

Hedvika: Když jí nic neřekneš, nebude to ani vědět.

Tomáš: Řeknu.

Hedvika: A já jsem si myslela, že jsme kamarádi.

Tomáš: Já jsem si to myslel taky.

Hedvika: Co to plácáš?

Tomáš: ...

Hedvika: Co jsem s tebou začala kamarádit, nikdo si na tebe ve škole nic nedovolil. Měl bys mi poděkovat.

Tomáš: Nevím, co je horší, jestli dostat ve škole přes držku, nebo se nechat zatáhnout do tvejh hnusnejch plánů.

Hedvika: Byla to sranda. A aspoň ses pořádně vynadíval.

Tomáš: Udělal jsem, cos mi řekla, a zavřel oči.

Hedvika: Mohl ses dívat, nevadilo by mi to.

Tomáš: Tys naopak nedodržela nic.

Hedvika: Byls tam, abys mě chránil.

Tomáš: Ničemu to nepomohlo.

Hedvika: To pěkný počasí přišlo úplně zázračně. Co máš v plánu na léto? My budeme tenhle víkend napouštět bazén. Koupila jsem si nový plavky. Samozřejmě bych ráda znala tvůj názor. Tenhle rok jsem si vybrala bikini. Modrý a hodně vykrojený. Moje matka říkala, že jsou jak pro kurvu. Já jsem ale kurvu nikdy v plavkách neviděla... nechápu, co to má společnýho. Možná bych se měla koupat nahá jako ona. Ačkoliv tenhle rok máme sestříhanej plot... V každém případě doktoři říkají, že by jí bylo líp u nich. Potom, co otec udělal...

Na, mám pro tebe dárek.

*Podává mu dárek. Tomáš se tváří nadšeně a rozbaluje ho ...*

Tomáš: Šaty... co s nima?

Hedvika: Co asi...

Tomáš: Nechápu.

Hedvika: Říkals mi, žeš měl jedny šatičky schovaný, než na ně máma narazila a vyhodila ti je. Tyhle si líp schovej.

Tomáš: Tohle jsem ti nikdy neřekl.

Hedvika: Asis' zapomněl.

Tomáš: Víím, že neudržíš jazyk za zuby. Nejsem blázen, abych ti něco takovýho vyprávěl.

Hedvika: Takže je to pravda.

Tomáš: Ne, jasně že není.

Hedvika: Ale mně je to jedno, můžeš si dělat, co chceš. Já tě soudit nebudu.

Tomáš: Nemáš proč, právě jsem ti řekl, že to není pravda.

Hedvika: Teď kecáš... navíc dost průhledně. Viděla jsem tě oknem, když jsi v těch šatíčkách tancoval po pokoji.

To se ti líbí?

Tomáš: Nestojím o tvoje šaty ani o nic jinýho. Nechci s tebou mluvit. Už nejsem tvůj kamarád.

Hedvika: Ani kamarádka.

*Směje se.*

Tomáš: Vypadni.

Hedvika: Ty jsi ale netykavka. Chtěla jsem ti udělat radost a ty se mi takhle odvděčuješ. Už se mnou nepočítej, až se budeš potřebovat ulejt z těláku.

Tomáš: Stokrát radši půjdu na tělák, než se flákat s tebou a poslouchat ty hovadiny.

Hedvika: No tak fajn!

Tomáš: Jdi pryč.

Hedvika: Beze mě budeš úplně sám.

Tomáš: Nedělej si starosti, přežiju to.

Hedvika: Ne že bys měl úplně na výběr.

Tomáš: Mám i jiný kamarády.

Hedvika: Jaký?

Tomáš: Vypadni.

Hedvika: Budeš akorát tak čumět v televizi na Tour de France, kterou nesnášíš.

Tomáš: A ty strávíš léto u bazénu, i když neumíš ani plavat.

Hedvika: Všude stačím.

Tomáš: Budeš se koupat úplně sama.

Hedvika: Nedělej si starosti, mám i jiný kamarády.

Tomáš: Jaký?

Hedvika: *(ticho)* Tak, už jsme si myslím všechno řekli. Kdybys změnil názor, přijď. Dveře mám otevřený. Ale jestli chceš radši zůstat tady a trucovat, tak je to tvůj boj.

*Odchází.*

Tomáš: HEDVIKO... HEDVIKO... Šaty!

Hedvika: Klidně si je nech, fakt.

*Vrací se.*

Tomáš: Vem si je a jdi do hajzlu.

Hedvika: Nemusíš bejt tak sprostěj.

*Bere si je a se smíchem odchází.*

Tomáš: *(křičí)* Jdi se se svým dárkem vycpat! A ty tvoje cigára taky nechci...

Hedvika: Já taky ne, přestala jsem kouřit.

Tomáš: Pojď si pro ně.

Hedvika: Dáš je tátovi. Čau.

### III

*V domečku.*

Julián: Co tu chceš?

Tomáš: Není zakázaný tu být.

Julián: Neřekl jsem, že je to zakázaný, ptal jsem se, co tu děláš.

Tomáš: Nic, to co ty... nic.

Julián: Jak můžeš vědět, co tu dělám já?

Tomáš: Nevím, řek sem to jen tak.

Julián: My nejsme úplně kamarádi, co? (*Ticho*) Na něco jsem se tě ptal.

Tomáš: Ne, nejsme.

Julián: A to jsem ti nic neudělal.

Tomáš: Mně ne.

Julián: Mluvíš o...

Tomáš: O ní nemluvím, myslím ty ostatní.

Julián: „O ní nemluvím”, takže o kom přesně mluvíš?

Tomáš: Ty víš o kom.

Julián: Ne. Chci abys mi to řekl. Řekni její jméno.

Tomáš: Klára?

Julián: Nedělej ze sebe debila.

Tomáš: Hedvika?

Julián: Vidiš, že to jde. (*Ticho*) Vykládá se, nebo spíš ty vykládáš, o něčem... cos nemohl vidět.

Tomáš: Já nic nevykládám. Navíc jsem neviděl nic.

Julián: O čem mluvíš?

Tomáš: O tom, co ty.

Julián: Řekni to, chci to slyšet. Ať víme, že mluvíme o tom samým.

Tomáš: O tom, co se stalo tady pod tím stromem.

Julián: A co se stalo tady pod tím stromem?

Tomáš: To nemůžu říct, protože jsem nic neviděl.

Julián: Tak jak můžeš ostatním vykládat o něčem, cos neviděl?

Tomáš: Ale já nic nevykládám.

Julián: Kecáš.

Tomáš: Ujišťuju tě, že ne, já jsem nikomu nic neříkal.

Julián: Když ne ty, tak kdo?

Tomáš: Nevím, já jsem nic neslyšel.

Julián: Nedíváš se, neposloucháš... a přitom furt meleš.

Tomáš: To Hedvika neumí držet jazyk za zuby.

Julián: To od tebe není hezký, takhle mluvit o kamarádce.

Tomáš: Všem vypráví, co se tu stalo, a když se to dostane k tobě, řekne, že za to můžu já. Říkám, ti, že to ona nevydrží mlčet.

Julián: Ty taky ne. Myslel jsem, že se jí zastaneš. Je to především tvoje kamarádka.

Tomáš: Není to moje kamarádka, jen mě využívá.

Julián: Vychovává tě, to je rozdíl. Děláš jí starosti. A ona by se pro tebe rozdala. (*Vyndává dárek od Hedviky*). Koukni, třeba tenhle dárek, byla si jistá, že ti udělá radost a tys jí řek, ať se jde vycpat. Dost jí to naštvalo.

Tomáš: Smála se, když odcházela.

Julián: Aby zakryla, že je zklamaná. Nechci ji vidět smutnou. Ty šaty jsou hezký, určitě ti budou sedět. Zkus si je, ať vidíme.

Tomáš: Ne.

Julián: Zklameš i mě. Jen si je obleč.

Tomáš: Ale já šaty nenosím.

Julián: Proč ne? Mluvíš jako holka, chodíš jako holka. Nevím, proč by ses jako holka neměl oblíkat.

Tomáš: Protože nejsem holka.

Julián: Ale nemáš k tomu daleko.

Tak si je obleč, jinak se naštvu. Můžeš si vybrat. Zatancuješ mi v těch hezkejších šatičkách, nebo chceš radši pěstí? No? Tak co radši, šaty nebo monokl?

Tomáš: Ša...

Julián: Nahlas.

Tomáš: (*muflá*) Šaty.

Julián: Cože?

Tomáš: Šaty.

Julián: Hezký šatičky. Řekni „Hezký šatičky”

Tomáš: „Hezký šatičky.”

Julián: Opakuj: „Budu radši tancovat před Juliánem v hezkejších šatičkách, než bych dostal pěstí.”  
Opakuj: „Budu radši...”

Tomáš: „Budu radši...”

Julián: „...tancovat před Juliánem...”

Tomáš: „...tancovat před Juliánem...”

Julián: „...než bych...”

Tomáš: „...než bych dostal pěstí.”

Julián: Tak ještě jednou a bez nápovědy.

Tomáš: „Budu radši tancovat před Juliánem v hezkejších šatičkách, než bych dostal pěstí.”

Julián: Víc nahlas.

Tomáš: (*pláče a křičí*) „Budu radši tancovat před Juliánem v hezkejších šatičkách, než bych dostal pěstí.”

Julián: Výborně. Tak na co čekáš, obleč si je...

(*Dlouhá pauza. Nakonec se Tomáš svlékne a převléká se do šatů. Pláče.*)

Jsi krásná v těch šatičkách. Teď mi zatancuj.

Jo, takhle je to dobrý. Dělej trochu kurvičku. Pojď ke mě. A boky, zakruť bokama. Pojď blíž. Hele, on tě chce taky vidět. *(Hladí se v rozkroku)*.

Koukám, že tobě se to taky líbí. Dělej, sáhni si na sebe. Trochu si ho pohoň.

Líbí se ti to? Tak líbí se ti to?

A víš, proč se ti to líbí? Protože seš zvrácenej.

Přestaň se hladit, je nechutný, jak tě to vzrušuje. Postarej se o mě. Rozepni mi džíny, opatrně...

Opatrně. Ne, ne, ne, nejdřív mě hlad' přes trenky. Jemně, hlad' mě jemně. Tak, tohle je dobrý. A teď pusou. Jemně. Ještě ne. Nezapomeň na koule. A teď mi sundej trenky. Ne, nešahat, jen je sundej.

Tak, dobrý. A teď lízej. Jo. Hraj si s ním. To je dobrý. Teď si ho vem celýho do pusy. Jemně, jemně, jo, takhle... pokračuj, pokračuj, nepřestávej...

#### IV

*V garáži, otec sedí a prohlíží si nějaké součástky. Hedvika se objeví ve dveřích.*

Hedvika: Tomáš tu není?

Tomášův otec: Dobrý den.

Hedvika: Promiňte... Dobrý den... Tomáš tu není?

Tomášův otec: Měl s tebou mít sraz.

Hedvika: Kudy šel?

Tomášův otec: Táhle tudy...

Hedvika: Lesem?

Myslela jsem, že jsem mu řekla, že se nemůžu vidět dřív než zítra. Myslela jsem, že půjdu navštívit mámu, ale neměl mě kdo doprovodit. Asi mi nerozuměl. Nebo jsem to blbě řekla.

Ona mě nemá moc ráda... Vaše žena mě nemá moc ráda. Tomáš měl zakázaný se se mnou vídat. Ale když viděla, že by měl trávit léto sám, dovolila mu radši špatnou společnost než žádnou.

Je v práci?

*(Otec přikývne)*

Je statečná, v takovém vedru. Když je takovej hic, já nemůžu dělat nic. Teda jo, ležet u bazénu. Ale i to mě unavuje. *(Směje se.)* A taky se nudím, hrozně se nudím... Těším se na prázdniny, vždycky doufám, že se bude něco dít, a když přijdou... tak nic...

Vy jste taky dobřej: práce a žádný volno.

*(Ticho)*

Vaše ruce jsou ohromný. Mohl byste někoho zabít, máte je tak silný.

To, co se mi na vás líbí, jsou vaše oči a... ruce.

Moc toho nenamluvíte, ale když se na vás dívám, cítím... *(přemýšlí)* jemnost.

Můžu vás o něco poprosit?

Chtěla bych se dotknout vašich rukou.

*(Dotýká se jeho rukou, on jí to dovolí)*

Jsou tak hebký a zároveň drsný. Měl byste jít k věštce, předpověděla by vám spoustu věcí. Když si dám ruku do vaší, je to jako David a Goliáš. Kdybyste chtěl, mohl byste mi úplně snadno rozdrtit zápěstí.

*(Začíná tisknout Hedvice zápěstí)*

Co to děláte? Kdybych vám nevěřila, nahnal byste mi strach. Moje ruce nejsou největší, ale potřebuju je.

*(Hedvika se směje, on povolí stisk. Chvilu. Ona se na něj rozpačitě usměje. Velmi jemně položí své spojené ruce na její prsa. Dlouhá chvíle.)*

Nejsem si úplně jistá, jestli tohle chci... a zároveň... radši mě líbejte... jo... ano...

*Nechává ruce na jejích prsou, ona ho líbá. Trochu zaraženě se nechá. Dlouhé objetí. Nakonec ji povalí na zem.*

V

*V kuchyni nebo v lese.*

Tomáš: ...a byl tam Julián a držel v ruce ten dárek, cos pro mě měla...

Hedvika: Ty šaty?

Tomáš: Jo, a chtěl, abych si je vzal.

Hedvika: A?

Tomáš: Udělal jsem to, protože mi vyhrožoval. Šaty nebo dostanu přes držku...

Hedvika: A?

Tomáš: Oblík jsem si je a potom jsem před ním musel tancovat, trochu jako striptérka...

Hedvika: A?

Tomáš: No udělal jsem co chtěl... A pak chtěl, abychom měli styk.

Hedvika: Ale jaký styk?

Tomáš: Nevím, pohlavní styk, ale mám to teď všechno pomotaný, vzpomínám si jenom, že to bylo o sexu.

Hedvika: A udělals to?

Tomáš: Moc si to nevybavuju, říkám, že to mám rozmazaný... Co si o tom myslíš?

Hedvika: Já si myslím, že když ti někdo ublíží ve snu, měl by ses mu potom co nejvíc vyhýbat. Je to zlý znamení. Měl by sis na něj dávat pozor.

Tomáš: Ale nejdivnější na tom je, že se mi to... tak nějak líbilo.

Hedvika: Líbilo?

Tomáš: Nějak jo.

Hedvika: Tancovat?

Tomáš: Tancovat před ním, ale hlavně to, co se stalo pak.

Hedvika: Nevím, co ti na to mám říct, jestli se ti líbí...

Tomáš: Ale to jsem nebyl doopravdy já, byl to sen. Myslíš, že to něco znamená?

Hedvika: Podle mě by ses měl mít před Juliánem na pozoru. A před sebou taky... *(směje se)*. Mluvme o něčem jiným. Tvůj otec je tady?

Tomáš: Musí pracovat.

Hedvika: Slib mi, že nikomu neřekneš, co ti chci říct. (*Kýve hlavou*). Slib mi to. Řekni: „Slibuju“.

Tomáš: Slibuju.

Hedvika: Řekni ještě „přisahám“.

Tomáš: Přisahám.

Hedvika: Dobře. Myslím, že jak byla minule tvoje máma v práci a já jsem tě hledala u vás, viděla jsem tvýho otce s nějakou ženou. Nebo spíš s holkou. Myslím, že se milovali.

Tomáš: Co to žvaníš?

Hedvika: No fakt, byl s nějakou holkou a fakt myslím, že spolu něco měli.

Tomáš: Ale kdes to viděla?

Hedvika: Hledala jsem tě a zaklepala na dveře, byl tam hluk. Když jsem zaklepala, hned to ztichlo. Volala jsem tě, ale nikdo mi neodpověděl. Předstírala jsem, že odcházím, docela dlouho jsem čekala a vrátila jsem se stejnou cestou zpátky. Čekala jsem u okna a zřetelně jsem slyšela dva lidi, jak to dělají.

Tomáš: Co to kecáš?

Hedvika: No fakt, ujišťuju tě, že je to pravda, dva lidi, co se milují, nejspíš tvůj otec a někdo... nemůžu říct kdo.

Tomáš: Ale nic jsi neviděla.

Hedvika: Neviděla, ale dobře slyšela.

Tomáš: Ale ten den u nás nikdo nebyl.

Hedvika: Proč bych ti lhala?

Tomáš: Už nevíš, co je pravda a co ne.

Hedvika: Byl to ten den, kdy byla tvoje máma v práci.

Tomáš: Máš takovou představivost, že pleteš všechno dohromady.

Hedvika: Byla jsem u okna a slyšela jsem to. Bylo to jasné, slyšela jsem oh, oh...

*Směje se.*

Tomáš: Ale odkud se to ozývalo?

Hedvika: Z garáže.

Tomáš: Ale můj táta nemůže mámu podvádět, to je nesmysl.

Hedvika: A proč ne?

Tomáš: Protože jsou manželé.

Hedvika: To ještě nikdy nikomu nezabránilo zahejbat. Říkám ti, co jsem slyšela, dělej si s tím, co chceš.

Tomáš: Ale s kým byl?

Hedvika: To jsem nepoznala. Slyšela jsem hlavně jeho. V jednu chvíli říkal „oh, děláš to dobře, ah, jo, dobře“

Tomáš: Sklapni, jsi odporná, když mi tohle říkáš.

Hedvika: Nejsem odporná, to je pravda.

Tomáš: Úplněš' mě těma výmyslama zblblá. Měla by ses léčit.

Hedvika: Myslíš, že ty tvoje historky jsou lepší? Nezlob se na mě, kamaráde, ale to ty by ses měl léčit, a to co nejdřív.

Tomáš: Ne, ty lžeš stejně snadno jako decháš, furt si vymejšíš.

Hedvika: Jablko nepadá daleko od stromu. Ty a tvůj otec jste fakt dva úchylové. Jste nechutný. Pěkný léto!

Tomáš: Jo, konečně!

## VI

*V kuchyni, v lese nebo u bazénu.*

Hedvika: Musím se ti s něčím svěřit. Ale nesmíš to nikomu říct...

Tomáš: Od té doby, cos mi vypravovala tu odpornou historku o mym tátovi, se mu nemůžu podívat do očí. Jestli je pravda, cos říkala, je to strašný. Nejenom pro mámu, ale i pro mě... ale nikdy jsem si nemyslel...

Hedvika: Přes to se přeneses, jiný děti mají větší problémy.

Tomáš: Nemluvím o problémech. Jde o něco jinýho, celej můj život se rozpadá. Jestli můj otec mámě lže, tak je to strašný, to si ani neumíš představit...

Hedvika: Mluvíš o lži, ale on nelže.

Tomáš: Lhát nebo něco tajit je v tomhle případě totéž.

Hedvika: Ale ty taky lžeš, když říkáš, že... nebo spíš když neříkáš, co děláme místo těláku. To je taky lež.

Tomáš: Jo, to je, ale já můžu. Já mám dělat blbosti, role mejch rodičů je mi v tom zabránit, nebo mě potrestat, když nějakou udělám.

Hedvika: Ty lžeš, oni lžou, jste si kvit.

Tomáš: Ničemu nerozumíš. Víš mnohem víc než já a stejně nic nechápeš. Zkouším ti to vysvětlit, ale vidím, že marně. Jde to mimo tebe, míjí tě to a nezmění se to. Je to čím dál tím horší. Bude to čím dál tím horší. Jasně, že můžu žít, vědět toho spoustu a nic nechápat. Nerozumět ničemu. Vůbec ničemu. Vyrostes a budeš si myslet, co všechno nevíš, ale ve skutečnosti si nebudeš ničeho všimnout. Možná, že budeš dokonce šťastná. „Blahoslavení chudí duchem“, jak se tak říká... Budeš mít takovou chuť k životu jako kráva, co se pase na palouku. To bude tvůj život. Přál bych ti to nejlepší, ale jak to tak začalo, čeká tě už jenom to nejhorší. Nejhorší, co nebude nikdy horší než život tvý mámy nebo ten můj. Otroci všeho, tvój nevědomosti, tvój hlouposti, tvój nechuti se z toho někdy vymanit, nezůstávat pořád na dně, tvój nezvědomosti, tvój blažený nečinnosti tváří v tvář těm nejděsivějším zábavám, tvým vycházkám se stejně děsivejma lidma, který sdílejí tytéž záliby, ty samý myšlenky, stejnej primitivní humor a nakonec i děti, který nemůžeš nic naučit, protože nic nevíš, protože si myslíš, že víš, a jsi tak spokojená s tím málem, co víš, a o tom málu si řekneš, že bude stačit, že bude bohatě stačit do konce tvýho života, tvýho nicotnýho života. Jo, víš toho víc než já, ale o hodnotách života nevíš nic. Šukat nebo se milovat, to nic není. Umět vařit nic neznamená. Utřít děcku zadek taky ne. Umět lhát nebo se prát je na nic. Řídit auto, nic. A dokonce umřít, přetrpět nemoc, nic, méně než nic, co nic spíš...

*Zakotá se.*

Hedvika: *(směje se)* Ty koktáš!

Tomáš: Cos mi to chtěla svěřit? Další tajemství?

Hedvika: Jo, tajemství. A taky jednu věc. Ale nejdřív musíš přísahat...

Tomáš: Ne, přísahat nebudu. Ne tobě. To nic neznamená. Tobě ani nikomu jinýmu, nemá to význam. Už nepřisahám.

Hedvika: Stejně nemám jinou možnost.

Tomáš: Myslel jsem, že máš i jiný kamarády?

Hedvika: Jasně že mám, ale tebe mám nejradši. Určitě nechceš přísahat?

Tomáš: Určitě ne. Věř mi, to bude stačit.

Hedvika: Splním ti za to to, o cos mě prosil.

Tomáš: O co jsem tě prosil?

Hedvika: O to s tvým otcem, dám ti důkaz. Musíš...

Tomáš: Nic nemusím. Řekni mi, o co jde, a já uvidím.

Hedvika: Musíš... Měl bys... Chtěla bych, abys mi tohle pohlídal, abys to schoval. Matka to chtěla vyhodit, ale já nemůžu.

Tomáš: Provaz? K čemu?

Hedvika: To je ten provaz, se kterým...

Tomáš: Tvůj otec?

Hedvika: Jo, to je on.

Tomáš: Co s ním mám dělat?

Hedvika: Schvej ho na nějakým bezpečným místě. Dáš mi ho, až si o něj řeknu.

Tomáš: A co s ním budeš dělat ty?

Hedvika: Neboj se. To je jenom že... nemůžu ho prostě vyhodit, no. Neumím to líp vysvětlit.

Tomáš: Dobře, schovám ho, jak nejlíp budu umět.

Hedvika: Určitě mi nechceš slíbit, že o tom nikomu neřekneš?

Tomáš: Ale jo... slibuju... budu mlčet... jako hrob.

Hedvika: A můžeš lhát, když se tě na to bude někdo ptát.

Tomáš: Slibuju, kdyžtak budu lhát.

Hedvika: Mám tě ráda. (*Dá mu pusu na tvář*). Nezapomenu ti to.

Tomáš: Ani já ne. (*Chce jí taky políbit na tvář, ale ona otočí hlavu a políbí se na rty*.) Taky tě mám rád, víš to.

Hedvika: A nezapomenu ti ani ty ohavnosti, cos mi řekl. Měj se.

*Odchází.*

## VII

*Hedvika a Tomáš se schovávají v rohu garáže.*

Tomáš: Určitě má tu schůzku tady?

Hedvika: Jo, určitě.

Tomáš: Jestli přijde i s ní, budu tady zablokovaný.

Hedvika: Chtěl jsi důkaz, uvidíš ho na vlastní oči.

Tomáš: Mohli jsme úplně klidně čekat venku a jenom nakouknout oknem. Nepotřebuju znát detaily.

Hedvika: Ale jo, detaily jsou na tom nejlepší.

Tomáš: Zakazuju ti, aby ses koukala.

Hedvika: Pozdě, už mi nemůžeš nic zakázat.

Tomáš: Aspoň mě nech sednout si naproti tobě, zakryl bych si oči a ty bys mi zacpala uši.

Hedvika: Už bys měl dospět. Říkáš, že já nic nevím, ale tohle tě naučí nezahrabávat hlavu do písku.

Tomáš: Nenaučí mě to nic.

Hedvika: Věř mi, naučí. Zmklni a dívej se.

*Otec vchází do garáže. Zavře za sebou dveře, zastaví se a nehybně přelétne místnost očima. Podívá se na hodinky. Promne si obličej v dlaních a zakloní hlavu. Hedvika se neslyšně odpojí od Tomáše. Ten se na ní vyděšeně dívá, schoulí se a schová si hlavu.*

Tomášův otec: Tys byla tady?

Hedvika: Jo, schovala jsem se.

Nevím, co jste to se mnou udělal, ale pořád na vás musím myslet.

Tomášův otec: Svlíkni se.

Hedvika: Hned?

Nechcete si předtím trochu popovídat?

Tomášův otec: Před čím?

Hedvika: Nevím. Prohodit pár slov člověka uklidní. Všichni to tak vždycky dělají. Tak proč ne vy?

Tomášův otec: Co já?

Hedvika: Vy byste se mohl svlíknout, to by byla taky změna. Znáám vás jenom se spuštěnejma kalhotama. Ale já chci vidět i vaší hrud', ramena. Nechci se zas jenom položit na balík slámy nebo na stůl. Chtěla bych se vám dívat do očí. Můžem změnit naše zvyky, ještě není pozdě.

Tomášův otec: Zmklni, vyhrň si sukni a otoč se.

Hedvika: Říkala jsem, že...

Tomášův otec: Mlč.

*(Udělá to, položí se horní polovinou těla na stůl nebo na balík slámy. Svlékne si kalhotky, zatímco on si rozepíná poklopec. Jde pomalu k ní. Pauza.)*

Jo, tohle ti jde, tohle ti moc jde.

## VIII

*V domečku.*

*Tomáš přibíhá, lapá po dechu, je ubrečený. Hlasitě vzlyká. Něco zaslechne, přestane vzlykat, ale slzy mu tečou dál. Nepřestávají téct během celé scény.*

Tomáš: Je tu někdo?

Julián: *(se vynoří z šera)* Co tu chceš?

Tomáš: Juliáne?

Julián: Co tu chceš?

Tomáš: Není zakázaný tu být.

Julián: Neřekl jsem, že je to zakázaný, ptal jsem se, co tu děláš.

Tomáš: Nic, to co ty... nic.

Julián: Jak můžeš vědět, co tu dělám já?

Tomáš: Nevím, řek sem to jen tak.

Julián: My nejsme úplně kamarádi, co? (*Ticho*) Na něco jsem se tě ptal.

Tomáš: Ne, nejsme.

Julián: A to jsem hodnej člověk.

Tomáš: A?

Julián: A něco pro tebe mám.

Tomáš: Hedvika?

Julián: Co Hedvika?

Tomáš: Mluvil jsi s Hedvikou?

Julián: Nevím jestli úplně mluvil, ale nedávno jsem jí viděl, jo.

Tomáš: Víš, že to, co vykládá, jsou asi úplný bláboly.

Julián: Jo, to už jsem si všim. Ale co by mi měla vykládat?

Tomáš: Nevím, má děsnou představivost.

Julián: Jo a ne. Co myslíš, že by mi tak měla vyprávět?

Tomáš: Já nevím, její představivost fakt nemá hranice.

Julián: Ale má, skutečnost. Tak co by mi to mohla vyprávět?

Tomáš: Něco o mým otci?

Julián: Ne, řekněme, že něco o tobě. Zamysli se. (*Podává mu balíček s šaty. Tomáš si je opatrně vezme.*) Neztrácej čas vysvětlováním. Budeš dělat přesně to, cos jí vyprávěl. (*Tomáš pláče a začíná tancovat.*)

Tak, tady začnem a uvidíme, co to dá.

## Epilog

*Na cestě je malý, asi desetiletý chlapec. Má rybářský prut a batůžek. Právě si zavazuje tkaničky. Přichází Tomáš s batohem na zádech.*

Tomáš: Co tu děláš?

Chlapec: Zavazuju si tkaničky.

Tomáš: Dík, to by mě fakt nenapadlo. Jdeš na ryby?

Chlapec: Co bys řekl?

Tomáš: Můžeš se z nich taky vracet. Kde budeš rybařit?

Chlapec: Za mostkem je taková zátoka, kde to mám rád.

Tomáš: Víš, že tam je rybaření zakázaný?

Chlapec: Není zakázaný.

Tomáš: Jo, je, říkal mi to otec.

Chlapec: Tak to mě asi zavřou, jestli budu chytat tam.

*Směje se.*

Tomáš: Víš, že ten mostek smetla nedávno bouřka?

Chlapec: Cože?

Tomáš: No fakt, budeš to muset obejít.

Chlapec: *(pochybuje)* To by mi táta řek.

Tomáš: Včera se tam dalo ještě projít, ale ráno ho voda odnesla úplně. Ujišťuju tě, že nemám důvod ti lhát. Jestli půjdeš tamtudy, ztratíš nejmín dvacet minut. Když to vezmeš po silnici, budeš tam dřív.

Chlapec: Určitě?

Tomáš: Mám ti to odpřisáhnout?

Chlapec: Přísahěj.

Tomáš: Přisahám.

Chlapec: Na koho přísaháš?

Tomáš: Na hlavu svého otce.

Chlapec: No...

Tomáš: A na mojí. Budeš mít lepší to obejít.

Chlapec: Udělám to, jak říkáš, ale zejtra si to zkontroluju.

Tomáš: Jak chceš.

Chlapec: Tak zejtra.

Tomáš: Jo, zejtra. *(Chlapec odchází. Tomáš ho nehybně pozoruje. Když je sám, pokračuje v chůzi. Vytahuje z batohu telefon.)*

Ano, haló... Vidím něco divného, na té cestičce, co vede k rybníku. Tam jak přijdete po silnici, hnedka za cirkusem, odbočuje doprava cestička. Víte která? Jo, to je ona. Zdá se mi, že je tu někdo oběšený... Jo, myslím, skoro určitě. Netroufám si jít blíž. Myslíte, že byste mohli přijet? Za jak dlouho asi? Dvacet minut, to je dobrý... Akorát nejezděte zadem, ten mostek odnesl liják. Jo, já počkám na cestě, kdyby chtěl někdo projít. Ano. Ano, díky, nashle za chvíli.

*Vrátí telefon do batohu. Pokračuje dál po cestě. Na jejím kraji složená židle. Bere ji s sebou. Přichází k vysokému stromu, rozloží židli a posadí se na ní. Otevře batoh a vytáhne provaz, který mu svěřila Hedvika. Rozhlíží se kolem. Vyleze si nahoru na židli a pomalu váže provaz kolem jedné z větví.*

TMA